

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.204 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 6 januari 2009 ter kennis gebracht werd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. LIEVENS, loco advocaat C. TIJSEBAERT, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart het rijk te zijn binnengekomen op 25 augustus 1999 en dient dezelfde dag een eerste asielaanvraag in. Bij beslissing van 23 maart 2000 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de hoedanigheid van vluchteling. Op 13 juli 2000 weigert de Vaste Beroepscommissie verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Bij arrest van 26 april 2001 met nummer 95.008 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring.

Verzoekster verklaart het rijk te zijn binnengekomen op 25 augustus 1999 en dient dezelfde dag een eerste asielaanvraag in. Bij beslissing van 23 maart 2000 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster de hoedanigheid van vluchteling. Op 13 juli 2000 weigert de Vaste Beroepscommissie verzoekster de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Bij arrest van 26 april 2001 met nummer 95.007 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring.

Op 20 oktober 2000 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt, zowel aan verzoeker als aan verzoekster.

Op 15 december 2000 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf. Op 18 mei 2001 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

Op 23 juli 2001 wordt zowel aan verzoeker als aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde uitgereikt.

Op 2 augustus 2001 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in. Op 1 oktober 2001 weigert de Dienst Vreemdelingenzaken zowel de vluchtelingenverklaring van verzoeker als de asielaanvraag van verzoekster in overweging te nemen. Bij arrest van 16 mei 2003 met nummer 119.458 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing. Bij arrest van 17 januari 2005 met nummer 139.416 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring.

Op 14 augustus 2002 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf. Op 11 augustus 2004 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van 11 juni 2008 met nummer 184.049 verwerpt de Raad van State de vordering tot nietigverklaring.

Op 28 september 2004 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf. Op 23 augustus 2006 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 10 oktober 2006 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf. Op 4 augustus 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde deze beslissing bij arrest nummer 20.463 van 15 december 2008.

Op 22 december 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

*“in toepassing van **artikel 9.3** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 25.08.1999 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse en Franse taallessen hebben gevolgd, een woning hebben, werkwillig zijn, beroepsvervolmakingscursussen volgden, wekelijks gaan schaken, lid zijn van een naaiclubje en een dobermannclub, diverse aanbevelingsbrieven voorleggen en een ruime kennissen- en vriendenkring hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 25.08.1999 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 13.07.2000 afgesloten met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hun betekend op 25.08.2000. Op 01.10.2001 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hun betekend op 20.10.2000. Betrokkenen dienden binnen de dertig dagen het grondgebied te verlaten doch zij verkozen dit niet te doen en van 19.11.2000 tot 02.08.2001 verbleven zij illegaal in België. Op 02.08.2001 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan. Deze aanvraag werd op 01.10.2001 afgesloten met de beslissing 'weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun betekend op dezelfde dag. Weer verkozen betrokkenen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijven zij illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedures – namelijk 1 jaar voor de eerste asielaanvraag en 2 maanden voor de tweede aanvraag – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van het feit dat zij als Christenen met Russische roots belaagd werden door islamitische strijdkrachten en zij daardoor vrezen voor verdere politieke vervolging doch zij leggen geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij omwille van hun vrees voor vervolging niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar enkele artikelen, gepubliceerd op het internet; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze artikelen gaan over de algemene toestand in Kirgizië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van artikelen die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Kirgizië geeft kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies enkel betrekking heeft op toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen, die de Kirgizische nationaliteit hebben. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen. Ten slotte dient er ook opgemerkt te worden dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken haar reisadvies voor Kirgizië heeft aangepast. In het huidige reisadvies stelt Buitenlandse Zaken duidelijk: "Reizen in Kirgizië verlopen doorgaans zonder problemen."

Betrokkenen beweren dat zij, conform art. 25 van de wet van de Republiek Kirgizië d.d. 18.12.1993, het staatsburgerschap van Kirgizië hebben verloren. Echter, uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat door de ondertekening door de Kirgizische president van een nieuwe staatsburgerschapswet in mei 2007 de staatsburgerschapswet van 1993 niet langer van kracht is. De bepaling met betrekking tot een verblijf van drie jaar in het buitenland zoals artikel 25 van de oude staatsburgerschapswet werd niet opgenomen in de nieuwe staatsburgerschapswet zodat dit element niet kan weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Er is dus geen reden om aan te nemen dat betrokkenen niet langer de Kirgizische nationaliteit zouden hebben.

Vervolgens wordt door de advocaat van betrokkenen verwezen naar het Kirgizische strafwetboek, meerbepaald naar art. 292, waarbij strafsancties worden opgelegd aan diegenen

die landverraad plegen aan de Republiek Kirgizië en meer in het bijzonder aan zij die “valse informatie” verschaffen aan buitenlandse staten of buitenlandse organisaties met betrekking tot het doorgeven van een staatsgeheim ten nadele van de buitenlandse veiligheid van Kirgizië. De advocaat van betrokkenen hanteert hierbij de redenering dat wegens de asielaanvraag van betrokkenen, betrokkenen bij terugkeer naar Kirgizië strafrechtelijk vervolgd zullen worden op basis van de bovenvermelde wet. Ter staving leggen betrokkenen een document voor met verwijzing naar de ordonnantie van de stad Bishkek van 01.10.1997, nr. 68. Echter, dit document kan niet aanvaard worden aangezien dit document geenszins het karakter heeft van een officieel document. Er dient opgemerkt te worden dat er op het document geen hoofding aanwezig is, er geen stempels zijn op aangebracht en het document niet is gedateerd noch gehandtekend. Bovendien is het zeer ongeloofwaardig dat een staat, in dit geval Kirgizië, in een officiële tekst enkel expliciet zou verwijzen naar België en de andere Europese landen niet bij naam zou benoemen. Derhalve leggen betrokkenen geen aanvaardbare bewijzen voor waaruit blijkt dat Kirgizië op de hoogte is van het feit dat zij in België asiel hebben aangevraagd. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het indienen van een asielaanvraag in het buitenland niet in de Kirgizische strafwet is opgenomen als een grond op basis waarvan iemand van landverraad beschuldigd kan worden. Tot slot dient er op gewezen te worden dat bij een vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst vb. via IOM, betrokkenen als gewone passagiers in het land van herkomst zullen toekomen. Er kan bijgevolg niet zonder meer gesteld worden dat een terugkeer van betrokkenen naar Kirgizië automatisch zal leiden tot een vervolging op basis van het feit dat zij Kirgizië in diskrediet zouden hebben gebracht. De bewering dat betrokkenen bij terugkeer vervolgd zullen worden op basis van het bovenvermelde strafwetsartikel kan zonder enig bewijs dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat betreft het feit dat de naaste familie van betrokkenen in België geregulariseerd werd en/of de Belgische nationaliteit kreeg; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien impliceert de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Tot slot beweert de advocaat van betrokkenen dat betrokkenen niet begrijpen waarom de broer van mevrouw D. (...) wel geregulariseerd werd en dat dezelfde objectieve gegevens niet als voldoende ernstig worden aanvaard in hun eigen dossier. Het is echter aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”

Op 6 januari 2009 wordt aan verzoekers samen één bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Ontvankelijkheid van de aanvraag art.9bis”.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen en machtoverschrijding.

2.1.1. Verzoekers stellen onder meer dat ze in de aanvraag van 10 oktober 2006 verwezen hebben naar de toestand van hun schoonbroer, de heer P.C., die zich in een identieke situatie bevond (cfr. verzoekschrift van de heer P.C. van 27 mei 2003) en wiens toestand wel

werd geregulariseerd (cfr. bewijs inschrijving in vreemdelingenregister). Verzoekers vervolgen dat ze via de heer P.C. in het bezit gesteld werden van tal van dreigbrieven die - hoewel aan de heer P.C. gericht - tal van dreigementen bevatten ten aanzien van verzoekers. Verzoekers brachten deze dreigbrieven bij in het kader van hun aanvraag van 10 oktober 2006. Verzoekers menen dat de verwerende partij nagelaten heeft om beide dossiers naast elkaar te leggen. Verzoekers vervolgen dat het onbegrijpelijk is dat er geen rekening wordt gehouden met deze dreigbrieven, daar waar ze wel in overweging werden genomen om de toestand van de schoonbroer te regulariseren. Verzoekers vervolgen dat in het verzoekschrift van 3 september 2008 de identieke situatie van verzoekers en de heer P.C. werd besproken. De gelijkenissen werden nog verder uitgewerkt in de repliekmemoirie van 1 oktober 2008. Verzoekers stellen vast dat de verwerende partij in gebreke blijft om op dit onderdeel te antwoorden.

2.1.2. De verwerende partij stelt dat verzoekers in hun aanvraag van 10 oktober 2006 geen melding hebben gemaakt van de dreigbrieven. In de oorspronkelijke aanvraag wordt enkel vermeld dat de heer P.C. (de schoonbroer van verzoekers) enkele jaren geleden werd geregulariseerd, waardoor er een einde kwam aan zijn asielprocedure. Ook het stuk dat verzoekers toegevoegd hebben aan hun aanvraag bevat enkel de beslissing van 9 februari 2005 en verscheidene bewijzen van inschrijvingen in het Vreemdelingenregister. De verwerende partij meent dat men haar niet kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met vermeende gegevens/stukken die niet aan de aanvraag om machtiging tot verblijf zijn gevoegd. De regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De verwerende partij concludeert dat verzoekers in hun middel geen rekening hebben gehouden met deze regel, waardoor hun middel geenszins tot de nietigverklaring kan leiden.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en naar het feit dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), bij de beoordeling ervan, niet bevoegd zijn

beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens het derde lid van deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit hun aanvraag van 10 oktober 2006 blijkt dat verzoekers een onderscheid hebben gemaakt tussen hun elementen voor de ontvankelijkheid van de aanvraag en de elementen ten gronde.

In de bestreden beslissing wordt onder meer gesteld dat *“Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van het feit dat zij als Christenen met Russische roots belaagd werden door islamitische strijdkrachten en zij daardoor vrezen voor verdere politieke vervolging doch zij leggen geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij omwille van hun vrees voor vervolging niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* en *“Tot slot beweert de advocaat van betrokkenen dat betrokkenen niet begrijpen waarom de broer van mevrouw D. (...) wel geregulariseerd werd en dat dezelfde objectieve gegevens niet als voldoende ernstig worden aanvaard in hun eigen dossier. Het is echter aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”* In hun verzoekschrift stellen verzoekers enerzijds dat ze wel een begin van bewijs hebben bijgebracht omtrent het feit dat ze als christenen met Russische roots belaagd worden door islamitische strijdkrachten. Anderzijds stellen verzoekers dat hun situatie identiek is aan de situatie van de heer P.C., verzoekers schoonbroer. Als wederantwoord stelt de verwerende partij dat in de aanvraag van 10 oktober 2006 geen melding werd gemaakt van dreigbrieven en dat er enkel gesteld werd dat verzoekers schoonbroer geregulariseerd werd.

De Raad stelt vast dat in de aanvraag van 10 oktober 2006 geen melding werd gemaakt van dreigbrieven. Verzoekers stellen wel dat het christelijk geloof belijden, hun voorouders de

Russische nationaliteit hadden en ze hierdoor in hun land van herkomst door islamitische strijdkrachten belaagd worden. Voorts stellen ze in hun aanvraag van 10 oktober 2006 dat de heer P.C. en zijn gezin ook hiervan slachtoffer waren en op basis van dezelfde gegevens geregulariseerd werden. In het administratief dossier is de aanvraag van de heer P.C. van 27 mei 2003 ook opgenomen, evenals de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 9 februari 2005 waarbij diens aanvraag gegrond verklaard werd. Op 4 augustus 2008 verklaart de gemachtigde ambtenaar van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 oktober 2006 onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het administratief blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 4 augustus 2008 inzake de aanvraag van 10 oktober 2006 vernietigde bij arrest nummer 20.463 van 15 december 2008, en wel omdat de formele motiveringsplicht geschonden was. Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgaat tot de vernietiging van een administratieve rechtshandeling, dan werkt deze vernietiging niet enkel voor de toekomst maar ook voor het verleden, en wel tot de dag waarop de vernietigde beslissing werd genomen. De beslissing van 4 augustus 2008 wordt geacht nooit te hebben bestaan. De beslissing van 22 december 2008 is bijgevolg een nieuwe beslissing, die alle feitelijke elementen die voor de bestreden beslissing aan het bestuur ter kennis worden gebracht moet betrekken. In hun verzoekschrift van 3 september 2008 voeren verzoekers onder meer aan dat ze in hun aanvraag van 10 oktober 2006 naar identieke buitengewone omstandigheden als de heer P.C. verwezen hebben. De aanvraag van de heer P.C. kent een gelijkaardige inhoud als deze van verzoekers, wat steun vindt in het administratief dossier. Ze stellen dat ze door dezelfde moslimfundamentalisten belaagd worden als de heer P.C. In het verzoekschrift zetten verzoekers hun problemen met de moslimfundamentalisten uiteen en staven die met dreigbrieven, met gelijkaardige inhoud als deze van de heer P.C. Aangezien één grief tot de vernietiging van de beslissing van 4 augustus 2008 geleid heeft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest van 15 december 2008 geen uitspraak gedaan over de andere grieven. De verwerende partij kan echter niet aanvoeren dat ze voor het nemen van de bestreden beslissing van 22 december 2008 geen kennis had van de dreigbrieven en van de situatie van verzoekers schoonbroer, nu deze werden meegedeeld hangende de vordering tot nietigverklaring van de beslissing van 4 augustus 2008 die geleid heeft tot de vernietiging van deze beslissing, daar verzoekers dit uiteengezet hebben in hun verzoekschrift van 3 september 2008 en in de repliekmemoire, waarbij ze hun situatie met deze van hun schoonbroer vergelijken. Beide documenten maken nu deel uit van het administratief dossier. De verwerende partij dient rekening te houden met alle informatie die haar voor het nemen van de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht. Aldus is het in casu onredelijk om in de bestreden beslissing zonder meer te stellen dat verzoekers geen persoonlijke bewijzen bijbrengen en dat het aan verzoekers is om de overeenkomsten aan te geven tussen hun situatie en de situatie van de heer P.C. Met hun betoog maken verzoekers aannemelijk dat de bestreden beslissing op onjuiste gegevens steunt. Verzoekers maken de schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk. Ten overvloede merkt de Raad op dat de dreigbrieven en de problemen met de moslimfundamentalisten al aangehaald werden in de aanvragen van 14 augustus 2002 en 28 september 2004, maar verzoekers deze elementen niet eerder in verband gebracht hebben met de familie C., die geregulariseerd werd. Dit onderdeel van het middel is in die mate gegrond.

Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten, dat genomen werd *“in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de minister van migratie- en asielbeleid”* en in de motivering van de bestreden beslissing gesteld wordt dat *“onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis”*, het gevolg is van de eerste bestreden beslissing en deze laatste door dit arrest wordt vernietigd, wordt ook de tweede bestreden beslissing vernietigd.

Aangezien de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen zij niet verder te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd worden de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 6 januari 2009 ter kennis gebracht werd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.